

Uchwała z dnia 14 września 2005 r., III CZP 57/05

Sędzia SN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

Sędzia SN Elżbieta Skowrońska-Bocian

Sędzia SN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku "A.C.L.", sp. z o.o. w P. o dokonanie wpisu, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 14 września 2005 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w Radomiu postanowieniem z dnia 31 marca 2005 r.:

"Czy zajęcie udziałów wspólnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością dokonane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzi do nabycia przez wierzyciela uprawnień korporacyjnych oraz czy sąd rejestrowy w sytuacji, gdy zajęcie egzekucyjne nie precyzuje zakresu zajęcia (ilości udziałów) władny jest do czynienia ustaleń w tym zakresie?"

podjął uchwałę:

Z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów dłużnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wierzyciel nie może wykonywać uprawnień do uczestnictwa w zgromadzeniu wspólników i do głosowania nad uchwałami podejmowanymi przez wspólników;

odmówił podjęcia uchwały co do drugiej części zagadnienia.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 29 grudnia 2004 r. odmówił wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym otwarcia likwidacji spółki z o.o. "A.C.L." w P., gdyż uczestnikiem nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, które w dniu 19 kwietnia 2004 r. podjęło uchwałę o rozwiązaniu spółki "A.C.L.", nie był wspólnik "L. – Skład Wyrobów Hutniczych", spółka z o.o., lecz Maria W., na której rzecz komornik zajął na podstawie tytułu wykonawczego z dnia 18 września 2002 r. udziały spółki "L. – Skład Wyrobów Hutniczych" w spółce "A.C.L.",

wynoszące około 28% kapitału zakładowego. Maria W. nie była jedynym wierzycielem, na którego rzecz komornik zajął udziały wspomnianego wspólnika, a jej wierzytelność była znacznie mniejsza od należności drugiego egzekwującego wierzyciela, komornik zaś nie określił, w jakim zakresie zajął udziały na rzecz Marii W., a w jakim zakresie na rzecz tego wierzyciela, nieobecnego na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników w dniu 19 kwietnia 2004 r. Sąd Rejonowy uznał, że na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników w tym dniu nie był reprezentowany kapitał zakładowy w wysokości wymaganej przez umowę spółki, gdyż Maria W. z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów spółki "L. – Skład Wyrobów Hutniczych" w spółce "A.C.L." nie mogła uczestniczyć w tym zgromadzeniu i głosować nad uchwałami. Ponadto zaznaczył, że wierzyciel, którego należność – tak jak Marii W. – wynosi około 4000 zł, występując i składając na zgromadzeniu wspólników oświadczenie o wstąpieniu w prawa dłużnika, którego udziały opiewają na kwotę ponad 1 500 000 zł, wykracza poza działania zmierzające do zaspokojenia wierzytelności.

W toku rozpoznawania apelacji wnioskodawcy Sądowi Okręgowemu nasunęło się budzące poważne wątpliwości – będące przede wszystkim odbiciem różnicy zdań w piśmiennictwie – zagadnienie prawne co do możliwości wykonywania przez wierzyciela z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością tzw. praw organizacyjnych wspólnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione zagadnienie wiąże się ściśle z kwestią charakteru prawnego udziału wspólnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Prawo podmiotowe wspólnika wynikające ze stosunku uczestnictwa w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jest niewątpliwie ze względu na swe bezpośrednie uwarunkowanie interesami ekonomicznymi wspólnika prawem majątkowym, z wszelkimi tego konsekwencjami. W prawie tym, podobnie jak w innych prawach podmiotowych, wyróżnia się wiele funkcjonalnie powiązanych ze sobą uprawnień częściowych. Uprawnienia te tradycyjnie dzieli się na dwie grupy. Do pierwszej zalicza się w szczególności uprawnienie do dywidendy (art. 191 i nast. k.s.h., art. 191 k.h.), uprawnienie do uczestniczenia w podziale likwidowanego majątku (art. 286 k.s.h., art. 275 k.h.) oraz uprawnienie do rozporządzenia udziałem (art. 16 i 182 k.s.h., art. 181 k.h.). Do drugiej natomiast grupy zalicza się m.in. uprawnienia do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i głosowania nad uchwałami (por. art.

243 k.s.h., art. 234 k.h.) oraz uprawnienie do kontroli działalności spółki przez przeglądanie ksiąg i dokumentów spółki, sporządzanie bilansu dla swego użytku lub żądanie wyjaśnień od zarządu (art. 212 k.s.h., art. 205 k.h.). Uprawnienia zaliczane do pierwszej grupy określa się zwykle mianem praw majątkowych wspólnika, a uprawnienia zaliczane do drugiej grupy mianem organizacyjnych, korporacyjnych, osobistych lub niemajątkowych praw wspólnika, jakkolwiek, ściśle biorąc, na co zwrócono już uwagę w niektórych wypowiedziach piśmiennictwa, wszystkie uprawnienia częściowe składające się na prawo podmiotowe wspólnika, podobnie jak prawo to jako całość, są ze względu na bezpośrednie uwarunkowanie interesami ekonomicznymi wspólnika, uprawnieniami o charakterze majątkowym. Poza tym, wszystkie one są również – ze względu na to, że wynikają ze stosunku uczestnictwa w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i integralnie się z nim łączą – uprawnieniami o charakterze korporacyjnym, w związku z czym żadne z nich nie może być bez pozostałych przeniesione na osobę niebędącą wspólnikiem. Rozporządzić można zatem jedynie udziałem, a więc z tym tylko skutkiem, że nabywca staje się wspólnikiem w miejsce zbywcy. Oddzielnie natomiast, tj. bez zbycia udziału, mogą być przeniesione przez wspólnika uprawnienia będące niejako pochodną udziału, np. roszczenie o wypłatę dywidendy, zarówno już powstałe, jak i przyszłe. (...)

Z okoliczności sprawy wynika, że rozpatrywane zagadnienie prawne zrodziło się na tle stanu prawnego obowiązującego przed wejściem w życie w dniu 5 lutego 2005 r. ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804), tj. wynikającego przede wszystkim z obowiązujących od dnia 1 stycznia 1965 r. art. 909, 902 i 887 § 1 k.p.c. w pierwotnym brzmieniu, i powinno być rozstrzygnięte na tle tego stanu (por. art. 7 powołanej ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.), co jednak nie wyklucza posiłkowego odwołania się także do stanu prawnego sprzed dniem 1 stycznia 1965 r. oraz do stanu prawnego obowiązującego od dnia 5 lutego 2005 r.

Do egzekucji z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jako innego prawa majątkowego niż wierzytelność miały – zgodnie z art. 909 k.p.c. w pierwotnym brzmieniu – odpowiednie zastosowanie przepisy o egzekucji z tzw. innych wierzytelności (innych niż wierzytelności o wynagrodzenie za pracę i wierzytelności z rachunku bankowego), zawarte w art. 896-908 k.p.c. W myśl art. 902 k.p.c., do skutków zajęcia tych innych wierzytelności należy stosować

odpowiednio przepisy art. 885, 887 i 888 k.p.c., dotyczące egzekucji z wynagrodzenia za pracę. Według zaś art. 887 § 1 k.p.c., z mocy samego zajęcia wierzyciel może wykonywać wszelkie prawa i roszczenia dłużnika.

W okresie poprzedzającym wejście w życie kodeksu postępowania cywilnego z 1964 r. egzekucja z udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością podlegała najpierw m.in. art. 637 § 1 d.k.p.c. (jedn. tekst: Dz.U. z 1932 r. Nr 112, poz. 934 ze zm.), a następnie art. 644 § 1 (jedn. tekst: Dz.U. z 1950 r. Nr 43, poz. 394 ze zm.). Pierwszy z tych przepisów, zamieszczony w rozdziale dotyczącym egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych, stanowił, że wierzyciel do wysokości przypadającej mu sumy mógł z mocy samego zajęcia wykonywać wszelkie prawa dłużnika celem poszukiwania zajętej sumy lub świadczenia. Według zaś drugiego, również znajdującego się w rozdziale dotyczącym egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych, z mocy samego zajęcia wierzyciel mógł, jeżeli było to potrzebne do zaspokojenia jego wierzytelności, wykonywać wszelkie prawa i roszczenia dłużnika.

Nowelą, która weszła w życie dnia 5 lutego 2005 r., wyodrębniono w kodeksie postępowania cywilnego dział dotyczący egzekucji z innych praw majątkowych (art. 909-912), tj. innych niż własność ruchomości i wierzytelności, z których egzekucja unormowana została we wcześniejszych przepisach. Przepisy tego działu normują więc m.in. egzekucję z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz egzekucję z akcji. Postanawiają one w szczególności, że z mocy zajęcia wierzyciel może wykonywać wszelkie uprawnienia majątkowe dłużnika wynikające z zajętego prawa, które są niezbędne do zaspokojenia wierzyciela w drodze egzekucji (art. 910² § 1 k.p.c.), że zajmując udział wspólnika w spółce handlowej albo prawa wspólnika z tytułu udziału w takiej spółce, którymi wspólnikowi wolno rozporządzać, jak również prawa majątkowe akcjonariusza, komornik powiadomi o zajęciu spółkę oraz zgłosi ten fakt sądowi rejestrowemu (art. 911³ k.p.c.), że zajęcie prawa obejmuje również wszelkie wierzytelności i roszczenia przysługujące dłużnikowi z tytułu zajętego prawa, nawet jeżeli powstały po zajęciu (art. 911⁴ k.p.c.), oraz że zaspokojenie wierzyciela z zajętego prawa następuje z dochodu, jeżeli zajęte prawo przynosi dochód, albo z realizacji lub sprzedaży prawa (art. 911⁶ § 1 k.p.c.).

Podczas obowiązywania dawnego kodeksu postępowania cywilnego w literaturze dominował pogląd, że wierzyciel z mocy zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie może wykonywać uprawnień wspólnika

określanych tradycyjnie mianem praw korporacyjnych (organizacyjnych, osobistych lub niemajątkowych), a więc w szczególności uczestniczyć w zgromadzeniach wspólników i głosować nad uchwałami. Znalazł on także wyraz w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1935 r., II C 1364/35 (Zb.Urz. 1936, poz. 237). Pogląd ten uzasadniało samo brzmienie właściwych przepisów, wskazujące na możliwość wykonywania przez wierzyciela z mocy zajęcia wszelkich praw dłużnika jedynie w granicach niezbędnych do zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. (...)

Podobnie, brzmienie przepisów kodeksu postępowania cywilnego obowiązujących od dnia 5 lutego 2005 r. nie powinno, pomimo wyrażonego w piśmiennictwie także odmiennego zapatrywania, pozostawiać wątpliwości, że wierzyciel z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie może wykonywać uprawnień wspólnika określanych tradycyjnie mianem praw organizacyjnych, korporacyjnych, osobistych lub niemajątkowych. Przewidziane w art. 910² k.p.c. rozróżnienie na uprawnienia majątkowe, których dotyczy § 1, i uprawnienia inne, których dotyczy § 2, może mieć sens w odniesieniu do wynikających ze stosunku członkostwa w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością uprawnień wspólnika tylko wtedy, gdy rozróżnienie to utożsamia się z przedstawionym wyżej tradycyjnym podziałem na prawa wspólnika zwane majątkowymi (objęte § 1) oraz prawa wspólnika zwane korporacyjnymi (objęte § 2). Odmienne zapatrywanie, że przez uprawnienia majątkowe, o których mowa w art. 910² § 1 k.p.c., w przypadkach egzekucji z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością należy rozumieć wszelkie wynikające ze stosunku członkostwa uprawnienia wspólnika, gdyż ściśle rzecz biorąc wszystkie one mają charakter majątkowy ze względu na bezpośrednie uwarunkowanie interesem ekonomicznym wspólnika, prowadziłoby do całkowitego wyeliminowania zastosowania art. 910² § 2 k.p.c. w tych przypadkach, a także w przypadkach egzekucji z akcji.

Artykuł 887 § 1 k.p.c. mający w stanie prawnym sprzed nowelizacji dokonanej 5 lutego 2005 r. zastosowanie na podstawie odesłań zawartych w art. 909 i 902 k.p.c. do egzekucyjnego zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie zawiera sformułowania podkreślającego, że wierzyciel z mocy zajęcia może wykonywać wszelkie prawa dłużnika tylko o tyle, o ile jest to potrzebne (niezbędne) do zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. Pominięcie

w tekście art. 887 § 1 k.p.c. zamieszczonych w art. 644 § 1 d.k.p.c. słów: „o ile jest to potrzebne do zaspokojenia (...) wierzytelności”, nie zmierzało jednak do usunięcia ograniczenia, na które te słowa wskazywały. Jak wyjaśniono, słowa te w art. 887 § 1 k.p.c. opuszczono dlatego, że uważano, iż wynikające z nich ograniczenie wykonywania praw dłużnika przez wierzyciela rozumie się ze względu na cel możliwości wykonywania praw dłużnika przez wierzyciela samo przez się.

Brak w art. 887 § 1 k.p.c. zastrzeżenia podobnego do zawartego w art. 644 § 1 d.k.p.c. stało się dla niektórych autorów argumentem do zakwestionowania podtrzymywanego na tle stanu prawnego obowiązującego w okresie od dnia 1 stycznia 1965 r. do dnia 4 lutego 2005 r. przez znaczną część piśmiennictwa i orzecznictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r., IV CK 330/04, nie publ.) dominującego przed wejściem w życie kodeksu postępowania cywilnego stanowiska odrzucającego możliwość wykonywania przez wierzyciela z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością uprawnień korporacyjnych wspólnika. Według tych autorów, brzmienie art. 887 § 1 k.p.c. przemawiało za dopuszczeniem wykonywania przez wierzyciela z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów również uprawnień korporacyjnych wspólnika, w tym w szczególności uprawnień do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i głosowania nad uchwałami. To zapatrywanie nie ma jednak uzasadnionych podstaw.

Jak trafnie zwrócono uwagę w piśmiennictwie, analogiczne ograniczenie do wynikającego z zastrzeżenia przewidzianego w art. 644 § 1 d.k.p.c. mieściło się w odniesieniu do egzekucji z innych praw niż wierzytelności, a więc w szczególności w odniesieniu do egzekucji z udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i akcji, w zawartym w art. 909 i 902 k.p.c. nakazie odpowiedniego stosowania art. 887 § 1 k.p.c. do egzekucji z tych praw. Odpowiednie stosowanie danego przepisu w określonej sytuacji oznacza stosowanie go w sposób uwzględniający specyfikę tej sytuacji, a właściwość udziałów i akcji oraz cel ich zajęcia przez komornika w świetle wszystkich branych tu pod uwagę regulacji, a więc nie tylko obowiązującej przed wejściem w życie kodeksu postępowania cywilnego, ale i obowiązującej po nowelizacji tego kodeksu z dniem 5 lutego 2005 r., jak i w okresie od dnia 1 stycznia 1965 r. do dnia 4 lutego 2005 r., przemawiają za wykluczeniem możliwości wykonywania przez wierzyciela z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów lub akcji praw korporacyjnych wspólnika.

Zajęcie przez komornika udziałów dłużnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, rozciągające się również na wynikające z zajętych udziałów roszczenia, np. o wypłatę dywidendy lub o wypłatę części należnej z tytułu podziału majątku spółki (art. 885, 896 § 1 pkt 1 i art. 900 w związku z art. 902 oraz 909 k.p.c., a także art. 911³ k.p.c.), następuje w celu zaspokojenia należności wierzyciela z dochodów przynoszonych przez zajęte udziały, a ściślej ujmując, przez spełnienie za pośrednictwem komornika świadczenia, na które opiewają wynikające z udziałów roszczenia. Dla osiągnięcia wskazanego celu nieodzownym skutkiem zajęcia udziałów jest utrata przez dłużnika możliwości rozporządzania tymi udziałami oraz wynikającymi z nich roszczeniami, a także niemożność odebrania przez dłużnika świadczeń, na które opiewają te roszczenia (art. 885 i 896 § 1 w związku z art. 902 i 909 k.p.c. oraz art. 910 k.p.c. w nowym brzmieniu; por. również art. 504 k.c.). Jednocześnie wierzyciel musi mieć możliwość wykonywania tych uprawnień przysługujących dłużnikowi, których realizacja prowadzi do zaspokojenia należności wierzyciela we wskazany wyżej sposób, a więc uprawnień do dywidendy, do uczestniczenia w podziale likwidowanego majątku, do rozporządzenia zajętymi udziałami, jak też powstałych już, wynikłych z zajętych udziałów roszczeń, np. o wypłatę dywidendy lub części należnej z tytułu podziału majątku spółki. Nieodzowne może być w szczególności wytoczenie przez wierzyciela powództwa przeciwko spółce, np. o zapłatę kwoty należnej dłużnikowi tytułem dywidendy. Upraszczając wolno zatem stwierdzić, że wierzyciel, który uzyskał zajęcie udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, powinien mieć ze względu na cel tego zajęcia możliwość żądania wydania mu zysku, kwoty likwidacyjnej i innych świadczeń z tytułu udziału oraz żądania sprzedaży udziałów, czyli wykonywania uprawnień tradycyjnie nazywanych prawami majątkowymi wspólnika. Możliwość natomiast wykonywania przez wierzyciela uprawnień korporacyjnych wspólnika nie jest nieodzowna do zaspokojenia wierzyciela we wskazany wyżej sposób.

Zarzut, że przyznanie wierzycielowi możliwości podejmowania w sferze prawnej dłużnika jedynie działań prowadzących do zaspokojenia się z dochodów przynoszonych przez zajęte udziały lub przez ich sprzedaż prowadziłyby do niedopuszczalnego z punktu widzenia konstrukcji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozszczępienia uprawnień dłużnika, jest chybiony dlatego, że zajęcie udziałów nie pozbawia dłużnika żadnego z uprawnień wynikających ze

stosunku członkostwa w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością; wszystkie one pozostają nadal jego uprawnieniami, chociaż niektórych z nich nie wykonuje ze względu na cel zajęcia udziałów, a czyni to wierzyciel.

O ile przyznanie wierzycielowi możliwości wykonywania uprawnień zwanych tradycyjnie prawami majątkowymi jest w pełni uzasadnione celem zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialności, o tyle przyznanie wierzycielowi takiej możliwości co do uprawnień określanych mianem praw korporacyjnych nie miałoby takiego uzasadnienia i godziłoby w godne ochrony interesy wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zarówno tego z nich, którego udziały zostały zajęte, jak i pozostałych.

Wierzyciel uzyskując z mocy zajęcia możliwość wykonywania także uprawnień do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i głosowania nad uchwałami mógłby znacząco ingerować w działalność spółki, a nawet zagrozić jej bytowi, jeżeli bowiem samo zajęcie udziałów podlega kontroli sądu w wyniku skargi na czynności komornika, to będące jego następstwem akty wykonywania przez wierzyciela tzw. uprawnień organizacyjnych nie podlegałyby specjalnej kontroli sądu. W rezultacie, istniałaby niezrozumiała dysproporcja pomiędzy ochroną przysługującą dłużnikowi w razie sprzedaży zajętych udziałów i w razie mogącego prowadzić do porównywalnych pod względem dolegliwości dla dłużnika skutków wykonania przez wierzyciela tzw. uprawnień organizacyjnych. W stanie prawnym, na tle którego wyłoniło się rozpatrywane zagadnienie prawne, o sprzedaży zajętych udziałów decydował sąd, a jego postanowienie w tym względzie podlegało zaskarżeniu zażaleniem (art. 908 § 1 w związku z art. 909 k.p.c.), według zaś nowego stanu prawnego obowiązującego od dnia 5 lutego 2005 r., sprzedaży zajętych udziałów dokonuje komornik, w zasadzie w drodze licytacji, a na udzielone przez niego przybicie osobie oferującej najwyższą cenę przysługuje skarga do sądu. Z kolei postanowienie sądu wydane na skutek skargi podlega zaskarżeniu zażaleniem (art. 870 w związku z art. 911⁶ i 911⁷ k.p.c.).

Ze względu na występujący w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością także element więzi osobowej sprzedaż w drodze egzekucji udziału, którego zbycie umowa spółki uzależnia od zezwolenia spółki lub w inny sposób ogranicza, została poddana specjalnej regulacji, pozwalającej spółce zachować wpływ na osobę nabywcy tego udziału (art. 185 k.s.h., art. 185 k.h.). Dopuszczenie możliwości wykonywania przez wierzyciela z mocy samego zajęcia udziałów w spółce z

ograniczoną odpowiedzialnością uprawnień do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i głosowania na zgromadzeniu wspólników oraz innych tzw. uprawnień organizacyjnych trudno pogodzić również z założeniami powyższej regulacji.

Warto też zauważyć, że w związku z tym, iż zajęciem mogą być objęte udziały o znacznie wyższej wartości od egzekwowanej należności – co może być usprawiedliwione zamiarem zaspokojenia należności z dochodów przynoszonych przez udziały – w razie akceptacji odmiennego poglądu niejednokrotnie występowałaby znaczna dysproporcja pomiędzy interesami zagrożonymi na skutek możliwości wykonywania przez wierzyciela uprawnień korporacyjnych a interesami wierzyciela chronionymi przez zajęcie udziałów.

Bronionego poglądu nie podważa art. 187 § 2 k.s.h., dopuszcza bowiem wykonywanie prawa głosu przez zastawnika lub użytkownika tylko wtedy, gdy taką możliwość zastrzeżono w umowie spółki, a nie z mocy samego ustanowienia zastawu lub użytkownika na udziale (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1999 r., II KKN 496/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 72, i z dnia 3 grudnia 2004 r., IV CK 330/04, nie publ.).

Podsumowując, właściwość udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i cel ich zajęcia przez komornika przemawiają również w świetle obowiązującej w okresie od dnia 1 stycznia 1965 r. do dnia 4 lutego 2005 r. regulacji, na gruncie której wyłoniło się rozpatrywane zagadnienie prawne, za wykluczeniem możliwości wykonywania przez wierzyciela z mocy egzekucyjnego zajęcia udziałów uprawnień określanych tradycyjnie mianem praw korporacyjnych, w tym w szczególności uprawnień do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i głosowania nad uchwałami.

Zajęte wyżej stanowisko czyniło zbędnym z punktu widzenia przesłanek wynikających z art. 390 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie drugiej części przedstawionego zagadnienia prawnego, dotyczącej dopuszczalności ustalenia przez sąd rejestrowy zakresu zajęcia udziałów (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2005 r., III CZP 31/05, nie publ., i z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 39/99, nie publ.).

Mając powyższe na względzie, orzeczono, jak w uchwale (art. 390 § 1 k.p.c. i art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.).

